

‘Wie bedoel je met jullie?’

‘Wel euh, jullie Atlantiërs natuurlijk. Jullie doen alsof het de normaalste zaak van de wereld is, of in ieder geval van Atlantis.’

‘Vergeet je niet even dat jij ook een Atlantiër bent? Wij zijn echt niet anders dan jij, hoor. Of van Rune en Terry. Wij mogen dan wel magie hebben, maar onze gevoelens zijn echt niet anders.’

‘Sorry, zo bedoelde ik het niet. Het is alleen maar... jullie zijn hiermee opgevoed. Wij niet. De gedachte dat een heel volk vrijwillig de dood kiest omdat de leider dat zegt, dat is voor ons genocide. Dat is volkenmoord. Dat is... dat is een misdaad.’

‘Whooo, rustig aan. Wij vinden het ook niet leuk, maar je hebt wel een beetje gelijk. Wij zijn ermee opgevoed. Het volk van de heksen en tovenaars is niet het enige volk dat het leven geeft voor het voortbestaan van Atlantis. Het kristal van Tir na nÖg word traditiegetrouw bezielt door een van de kleine volkjes. Eén van de kleine volkjes offert zich op voor de bezieling. De kleine volkjes leven maar één of twee seizoenen. Zij vinden het een eer om hun korte leventje te offeren voor het welzijn van het grote geheel. De Bean Sidhe begeleiden ze naar het einde. Soms zijn het dwalertjes en soms twaalfjes of bastbeestjes, en ook wel stronkels. Dat zijn ook hele volkjes die zich opofferen.’

‘Dat is anders. Dit zijn mensen.’

Zach en Fijonna keken hem geschokt aan.

‘Wat zeg je nu? Wil je zeggen dat het leven van één van de kleine volkjes minder waard is dan het leven van één van de grotere volken? Zijn elfjes, feetjes, domowojs of twaalfjes minder waard? Ze hebben allemaal magische krachten. Ze hebben verstand. Ze kunnen communiceren. Wat is het verschil en waar leg je dan de grens? Wanneer is een volk opofferingswaardig en wanneer niet? Hoe groot moeten ze zijn? Eén meter? De grootte van een hobgoblin? Een gnoom? Of een pixie?’

Rutger deinsde een beetje achteruit bij deze felle aanval van Fijonna. Hij stak zijn armen afwerend naar voren en keek hulpzoekend naar Rune en Terry. Die keken hem echter spottend aan.

‘Sorry, Rutger, maar ik ben het met Fijonna eens. Je staat er alleen voor.’

Rune viel Terry bij.

‘Ik dacht er in het begin ook zo over, maar Fijonna heeft gelijk. Elk volk van Atlantis is belangrijk. Dat merk je wel als je hier wat langens bent. Je moet maar eens meegaan naar het eetlokaal. De eerste regel is dat alle Atlantiërs en ordinaros gelijk worden behandeld.’

‘Jamaar, zo bedoel ik het niet. Ik bedoel, het gaat niet om de grootte. Het gaat om..., ik weet niet. Kunst, wetenschap, intelligentie, cultuur, creativiteit. Dat bedoel ik.’

Fijonna haalde diep adem voor ze weer begon te spreken.

‘En hoe weet jij dat de kleine volkjes die dingen niet hebben? Ze communiceren op een andere manier. Misschien denken ze daarom ook op een andere manier. Kijken ze op een andere manier naar kunst, wetenschap, cultuur en die andere dingen die je opnoemde. Anders is niet minder of meer. Het is alleen maar anders. Ieder individu en elk volk heeft zijn of haar eigen waarde in de wereld. Waarom kan een elfje of een twaalfje geen artiest zijn? Waarom kan een dwalertje geen musicus zijn? Ik weet dat pixies heel muzikaal zijn en gnomen zijn geweldige houtbewerkers. Ik heb dwalertjes horen zingen. Het was betoverend. Als je mij niet gelooft, vraag het dan maar aan Terry. De kleine volkjes hebben veel kwaliteiten en dit zijn alleen nog maar de kwaliteiten die bekend zijn.

Wie weet wat ze nog meer kunnen, waar wij niets vanaf weten. Tir na nÖg is onbekend terrein. We hebben geen idee wat voor begaafde volken er wonen. Wat voor geniën en talenten nog niet ontdekt zijn door de rest van Atlantis.’

Haar toon was feller geworden, naarmate ze volledig opging in haar betoog. Zach, Rune en Terry keken alle drie naar Rutger om te zien hoe hij zou reageren op Fijonna’s tirade. Rutger opende zijn mond om te antwoorden, maar één blik op

Fijonna's gezicht deed hem anders besluiten. Hij haalde een beetje verlegen zijn schouders op.

'Je hebt gelijk. Natuurlijk heb je gelijk. Het is alleen maar... Het is een heel volk dat zonder slag of stoot de dood ingaat. Ik begrijp het van een individu, zoals de dochter van de Zeemeermin. Zij had geen leven. Voor haar was de dood een verlossing. Ik begrijp ook de draak. Hij was duizenden jaren oud en te groot geworden. Hij was een last voor zijn volk geworden.'

'En Aa? Begrijp je Aa ook? Of was Aa alleen maar een beeld? En de ouderboom?'

Het bleef even stil. Rutger keek omhoog. Tegen het roze licht van de zonsondergang vlogen Ai en Mikky rondjes boven de stad. Rutger keek weer naar Fijonna.

'Nee, nee, Aa was natuurlijk niet zomaar een beeld, maar hij gaf zijn bestaan op voor zijn volk. Hetzelfde geldt voor de ouderboom. Het belang van het volk weegt zwaarder dan het belang van één enkel lid van het volk.¹'

Rune en Terry keken hem verrast aan. Rune lachte.

'Dat komt uit Star Trek. Ben je een fan?'

'Ja, natuurlijk. Wie niet?'

Fijonna en Zach keken verbaasd toe.

'Waar hebben jullie het nu over?'

'Over een televisieserie. We moeten binnenkort echt eens een middagje gaan bingewatchen.'

Fijonna keek hem even verbaasd aan, voor ze zich weer tot Rutger wendde.

'Wat was dat wat je net zei? Het belang van het volk...?'

'Het betekent dat één iemand zich opoffert om alle anderen te redden. Dat is wat Aa, de ouderboom, de draak en de dochter van de Zeemeermin hebben gedaan.'

'Dus één die zich opoffert voor anderen, dat begrijp je wel? Ik zie niet in hoe dit dan anders is en dat je dat niet begrijpt.'

'Dit is een heel volk dat zich opoffert. Dat is iets anders.'

¹ The needs of the many outweigh the needs of the few or the one. Uitspraak van Mr. Spock, een karakter uit de televisieserie Star Trek.

‘Hoe dan? Eén individu welke zich opoffert voor het hele volk of één volk dat zich opoffert voor vele andere volkeren, voor het voortbestaan van heel Atlantis, voor het voortbestaan van de hele magische wereld. Sorry Rutger, maar ik zie het verschil niet.’

‘Ja, als je het zo stelt...’

‘Ik stel het niet zo. Het is gewoon zo. Dit is zoals het is.’

‘En toch... kunnen ze geen uitzondering maken voor de kinderen? De volwassenen kunnen een weloverwogen beslissing nemen, maar de kinderen hebben die keuze niet. Die hebben nog een heel leven voor zich.’

‘Je weet waarom dat niet kan. Zolang er nog één lid van het volk in leven is, blijft het instrumentalis vragen en wordt de koepel niet gevormd. Dit is de enige manier om Atlantis te redden.’

‘Ssssst, niet zo hard praten.’

Verbaasd keken ze naar Terry. Die had haar arm om Markil heengeslagen. De kleine jongen leunde tegen haar schouder en was vast in slaap. Af en toe bewoog hij onrustig. Zach stond zachtjes op en trok zijn slaapzak tevoorschijn. Snel maakte hij een rustplaats op naast Terry. Samen lagen ze hem neer en trokken een deken over hem heen.

‘We moesten allemaal maar gaan slapen. Wie weet wat de morgen ons brengt.’

Fijonna trok haar tapijttas naar zich toe en begon ook haar bed op te maken. Ze volgden haar voorbeeld en al gauw lagen ze allemaal op het platte dak, naast elkaar en zonder te praten. Rune keek omhoog naar de sterren, in de hoop om Mikky te zien. Zowel Mikky als Ai waren helaas nergens te bekennen. Hij lag daarna ook nog even te luisteren naar het gemurmel van het zand. Hij hoorde het nu pas. Nu het stil was. Het gemurmel was slaapverwekkend en het duurde dan ook niet lang voor hij weggleed in een rustige slaap.

Ze werden de volgende morgen allemaal koud en verstijfd wakker. Het was dus waar dat de woestijn in de nacht flink afkoelde. Zo warm als het overdag was geweest, zo koud was

het tijdens de nacht. Zach bekommerde zich om Markil. Met zijn aardemagie bracht hij warmte van zichzelf over naar de kleine jongen. De anderen wreven hun handen tegen elkaar en stampten met hun voeten op de grond om weer warmer te worden. Tot hun geluk kwam de zon snel op en verwarmde het dak. Mikky was in de loop van de nacht terug gekeerd en bij Rune in zijn slaapzak gekropen. Rune keek rond naar Ai. Die zat versteend op één van de kantelen van de toren. De stille wachter keek uit over de woestijn. Ondanks dat hij versteend was, wist Rune zeker dat hij alles opmerkte en hen zou waarschuwen en indien nodig zou helpen.

Na een karig ontbijt bogen ze zich over het muurtje en keken naar het zand. Rune keek naar de anderen.

‘Enig idee hoe we iets te horen zullen krijgen over de verblijfplaats? En hoe snel?’

‘Geen enkel idee. Zanddjini is groot en ik weet niet hoe snel het zand reist.’

Terwijl hij dit zei, keek Zach met zijn scherpe wolvenblik over de stad heen, naar de woestijn.

‘Het zand loopt. Er is heel veel beweging. Stroompjes zand die overal heenvloeien. En allemaal verschillende kleuren die bij elkaar blijven. Het lijkt wel of de hele Arenalwoestijn in beweging is.’

Rune zocht in zijn rugzak naar zijn verrekijker. Hij zette hem aan zijn ogen en keek naar het zand. Zach had gelijk. De hele woestijn bewoog. Stroompjes gekleurd zand zochten hun weg naast elkaar. Heuvels werden dalen en dalen resen omhoog. Hij gaf de verrekijker door aan de anderen die er verbaasd doorheen keken. Rutger draaide zich naar hem om.

‘Ik heb nog nooit zoiets gezien. Het zand is meestal heel rustig. Toen ik met mijn ouders in Argelton was, heb ik vaak over de woestijn uitgekeken. Ik heb het zand zien lopen, maar nooit zoals dit.’

‘Wij hebben het één keer gezien. Toen Mikky was gebroken en Aa het kristal van Zanddjini vormde. Dat was in de stad Argelton zelf, maar dit is een hele woestijn in beweging. We

weten in ieder geval dat het zand ergens mee bezig is. Blijven jullie maar kijken. Ik ga mijn grootvader oproepen.'

Rune draaide zich om. Hij pakte zijn spiegel en concentreerde zich op zijn grootvader. In de verte hoorde hij hoe er iets begon te rinkelen. Even later begon zijn spiegelbeeld te rimpelen en verscheen het groene gezicht van Hubbel.

'Master Rune, waarmee kan ik u helpen? Is alles goed?'

'Alles gaat voorspoedig, Hubbel. Is mijn grootvader in de buurt? Ik wil hem graag even spreken.'

'Een ogenblik graag, master Rune. Uw ouders zijn thuis. Ik moet even kijken of het veilig is.'

Het gezicht van Hubbel verdween en Rune wachtte geduldig tot het gezicht van zijn grootvader verscheen.

'Rune, wat is er? Alles goed?'

'We wachtten tot het zand contact met ons opneemt. Het is aardig in beroering, maar er is nog geen nieuws. Ik wilde eigenlijk aan u vragen of er al nieuws is over Bili en Korin.'

'Helaas, Rune. Ik heb nog niets gehoord. Niet van Herve en ook niet via andere kanalen. Ik heb wel iets anders voor je. Kijk, hier is je zusje.'

Grootvader draaide de spiegel een beetje en het slapende gezichtje van Runa kwam in beeld. Ze zag er gezond uit. Roze wangetjes en rode lipjes. Net als Rune zou ze rood haar krijgen. Er lag nu al een rood waasje over haar haar heen. Met zachte stem, om haar niet wakker te maken, vroeg hij:

'Gaat alles goed met haar? Net als... net als bij elke andere baby?'

'Het gaat prima met haar. En ja, ze is net als elke andere baby. Ze logeert hier een paar dagen, omdat je ouders naar de trollen gaan. Trollen hebben heel andere ideeën over de verzorging van een baby dan mensen. Je ouders vonden het veiliger om haar hier te brengen.'

Rune zuchtte opgelucht. De zielsverankering was nu veertien dagen geleden en alles ging goed met Runa. Hij was stiekem bang geweest dat ze er iets aan zou overhouden. Per slot was haar lichaampje zo lang zonder leven geweest. Hij was bang geweest dat haar lichaampje alsnog haar ziel zou afstoten.

Elke dag langer maakte dat gevaar weer een beetje kleiner. Hij vroeg zich af wanneer hij die angst zou kunnen loslaten. Waarschijnlijk pas als Runa begon te praten. Hij stond op en liep naar zijn vrienden.

‘Kijk, jongens. Het gaat goed met Runa.’

Ze dromden allemaal om hem heen. Allemaal, behalve Markil. De kleine jongen draaide zich om en Rune zag zijn schouders schokken. Ook Terry merkte op dat Markil zich afwendde. Ze ging naast hem staan en legde haar arm om zijn schouders heen. Rune schermde hen af door voor hen te gaan staan. Hij wist niet of Markil wel wilde dat iedereen zag dat hij het even moeilijk had.

Zach gaf hem de spiegel die nu weer het gezicht van zijn grootvader vertoonde.

‘Is voor de rest alles goed met jullie? Kijk alsjeblieft uit voor het zand. Het is verraderlijk. Het is er altijd op uit om magie af te pakken. In het begin, vlak na de oorlog met de natuur, hebben verschillende magistas, heksen en tovenaars geprobeerd om het zand te betreden. Ze konden maar ternauwernood ontsnappen aan het zand en vanaf dat moment waren ze magie-loos. Ze leefden daarna niet lang meer. Het zand had ze leeggezogen. Niet zoals opbranden of strippen, maar echt leeggezogen. Zelfs de vonk van magie was niet meer aanwezig.’

‘We zullen voorzichtig zijn. Tot nu toe hebben we een goed contact met het zand. Terry en Ai zijn eigenlijk de enigen die direct contact hebben. Wij blijven op het dak en betreden het zand niet. We hebben er wel mee gepraat, maar onder veilige omstandigheden.’

‘Prima, ik vertrouw erop dat jullie dat zo houden en nu moeten we stoppen. Runa wordt zo wakker en je ouders gaan zo vertrekken. Laat het mij weten als er verder nog iets gebeurt. Tot snel.’

Rune had nog net de tijd om hem gedag te zeggen, voor grootvaders gezicht vervaagde en hij weer een gewone spiegel in zijn hand hield. Hij stond op het punt om de spiegel weer op te bergen, toen Rutger hem tegenhield.